

KIS ANTÓNIA

Variációk egy-egy témára

Budapest, 2016.

Z-füzetek /161

**Sorozatszerkesztő:
SIMOR ANDRÁS**

© Kis Antónia 2016

Számomra az írás beszélgetés. És az olvasás is beszélgetés. Beszélgetni pedig többnyire azok szoktak, akik kíváncsiak. Kíváncsiak mindenre, ami körülöttük van, és ami távolabb esik, arra még jobban. Beszélgessünk... Engem elsősorban a jelen jellegzetes jelenségei érdekelnek. A változó értékrend egy-egy figyelemre méltó megnyilvánulása.

Kis Antónia

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

Éhség

1.

A nő óvatosan besurrant a kishálózába. Azért merészkedett erre, mert kintről hallotta, hogy a férfi kiment onnan a fürdőbe, talán a konyhába. A férfi egész éjjel fent volt, amikor ő fel-felriadt, ezt mindig észlelte, látta, hallotta. Az ő kis másfél szobás lakásukban a hálófülke volt a dolgozószoba, a nagyobbik, amit általában nappalinak neveztek, ülőbútorával és franciaágyával pedig a pihenést szolgálta. És főleg a könyveivel, a tévé is itt kapott helyet, de volt belőle még egy kicsi hordozható készülék is a konyhában.

A nő a férfi dolgozószobájában szemlélődött, még a laptopot is kinyitotta, hogy elolvashassa, ami az éjszaka folyamán született. Elbűvölten olvasta a gyönyörűséges sorokat, megható volt, hogy mindig gondol rá, és az ő nagy szerelmükre. Az éji varázsról írt a férfi, az éj bársonyosan puha világáról, a csillagok barátságos hunyorgásáról, a csend különleges neszeiről, melyek biztató üzeneteket suttoznak. „A szerelem is itt lapul a sötétben, szinte hallható a pihegése.” Ám a kutyaugatás és a macskanyávogás drámai segélykiáltásként véget vet az idilli hangulatnak.

A költő totálisan kimerült lelki viharokat tükröző nagy vallomásától. Úgy érezte, kiürült teljesen. Ez már a világvége, maga a nihil. Vad elkeseredés és az ordíthatnék dühe töltötte el. A konyhában az asztal még nem volt megterítve. Sehol semmi enni- és innivaló. Mivel tölti idejét ez a nő? A múltkor, amikor állítólag az ő kedvencét főzte egy nagy fazékban, valamit órákig rotyogtatott. Egy regényt meg lehetne írni azalatt, amíg ő a konyhában ügyködik. Most például mi a fenét csinálhat ott bent az ő kis szobácskájában a lassúság bajnoknője? Érdeklis is őt, hogy mi van vele... Hogy majd kilyukad a rettenetes éhség miatt a gyomra, hogy ő ebbe akár bele is pusztulhat.

2.

A krimiíró boldogan kortyolgatta teáját. Úgy érezte, elkapta az isten lábát. Maga is meglepődött az új, váratlanul kiagyalt fordulatokon, amelyek képesek voltak összekuszálni és merőben új szituációkban megjeleníteni az eddigieket. Mindig is a nagy felfedezők, utazók, zsenik közé sorolta magát, persze csak úgy virtuálisan. (De hát, mit számít ez?) Ezt meg kell ünnepelni, határozta el, méghozzá ünnepélyesen. De hogy? De hogy? Legszívesebben világgá kiáltotta volna a biztos sikert hozó nagy felfedezést, de hamarosan leintette magát. „Még mit nem!” Hallgatni kell. Csak kihasználnák, kifiguráznák, ki tudja, hogy még mit nem művelhetnének vele. Nem lehet

ő ekkora marha, egy utolsó poényilkos, aki kiteszi magát a legnagyobb veszedelmeknek.

Töprengésbe fogott, de mint általában, most sem lett eredménye a tudatos törekvésnek. Az isteni szikra, a méltó folytatás lehetősége akkor villant fel, amikor erős éhséget érzett.

Pizzát fog rendelni, a legdúsabban felpakolva hússal, gombával, válogatottan finom fűszerekkel és zöldségekkel. Gyorsan tárcsázta is a Tudakozót, majd a *Magnifico* elnevezésű pizzagyártó helyet, ahol is megerősítették, hogy a rendelvény egy órán belül ott lesz.

Hát, jó. Addig egy kicsit pihen. Teázgat, bár már a várakozás közben is inkább borozgatni kéne, jóféle vörösborral persze.

De hősünk hiába várt. Éhsége egyre fokozódott, a pizzás cég olasz neve arra ihlette, hogy valahogyan a maffiát is bele kéne szőnie történetébe. Idegességében legalább egy kiló kekszet megevett, mert a sok teázástól a gyomra egyre követelőbb lett. A kibírhatatlan várakozás miatt felhívta a pizzásokat, felháborodottan reklamált, hogy amit rendelt az nem érkezett meg.

Az nem jutott eszébe, hogy valami fontosat elfelejtett: bár a címet pontosan lediktálta, és a nevét is hangsúlyosan, szinte tagoltan mondta be, de hiába, mert külföldön tartózkodó barátjának lakásában dolgozott (otthon a négy gyereke miatt nem nagyon tudott), és így természetesen a ház lakóinak névtábláján az ő neve nem található.

A pizzafutár, amikor megérkezett a címre, káromkodott egy jó nagyot, nem először viccelték már így meg.

3.

– Hát akkor munkára fel! – A nő boldogan felkacagott. Bár munkahelyén volt, a lelkes kijelentés nem itteni munkájára vonatkozott, egészen más, nagyszabású dologról van itt szó, kérem szépen. Tegnap este határozta el a dolgot, és az csak természetes, hogy a megvalósítás nagy kezdete ma lesz.

Ugyanis elhatározta, hogy vegetáriánus lesz, vega, ahogy mostanában mondani szokták, sőt paleo is, ha lehetséges.

Nem halogathatja tovább a dolgot, már nem is áll mérlegre, nem is érdekli őt, mit mutat a mérleg, mert csak az a fontos, hogy jól érezze magát az ember a bőrében. Mert az ilyen nők – az összes női lap ezt tanúsítja – olyan sikeresek, de olyan sikeresek, hogy szinte szétfeszíti őket az elégedettség. Lehet, hogy ettől nem férnek a bőrükbe?

Foglalkozása szerint egy panasziroda alkalmazottja, iktatói munkakörben. A panaszok dátum szerint is, témakör szerint is, meg név szerint is nyilván vannak tartva. A bejelentések e-mailen is, meg a hagyományos postai úton is megtörténhetnek, de az „írástudatlanok” számára (ezek többnyire síró-rívó kis öregek) egy héten egyszer egy fél napig személyes fogadás is lehetséges.

Hát, mint mondjunk? Nem könnyű munka. De ő bírni fogja, ha eddig is kibírta. Sőt, jobban fogja bírni, mert a vegaság, a paleoság megacélozza.

Az első lépés: el kell mennie ebédszünetben egy közeli (egy buszmegállónyi) bioboltba, hogy a megfelelő nyersanyagot ott megvásárolhassa. Rohannia kell, ha szerencséje lesz, ha rögtön jön a busz, akkor sikerülhet.

Őrült szerencséje volt, óriási megtömött szatyrával időben érkezett vissza.

Kolléganői közül egy sem kérdezte meg, mi van a szatyrában. Mert akkor bajban lett volna. Nem akarta elmondani, mibe kezdett bele. Ő arra vágyik, hogy egy idő után csodálkozzanak, hogy megfiatalodott, milyen szép lett és hogy le van fogyva. Nyár lévén, amikor senki sem hord kabátot, csomagját az üres ruhásszekrénybe zárta.

Boldogan, szinte megkönnyebbülten rohant haza. Valósággal futott, annyira megfiatalodott. (No, meg a nehéz szatyra sem volt nála, mert azt az irodában hagyta.)

Amikor a konyhában örvendezve elkiáltotta magát: Pa-pam! és még csöngetett hozzá egy poharat villával megkocogtatva, akkor ébredt rá, hogy a nagy, ünnepélyes kezdésről, sajna lemaradt.

– Mi legyen most? Mi legyen? – kérdezte magától (egyedül élvén mindig önmagával beszélgetett). Alig van valami itthon, kenyeret, tejet már nem is vett mostanában a vegaság miatt. Viszont rettenetesen éhes. A konyhaszekrényt nyitogatta, segítséget remélve. Talált ott egy kis lisztet, olajat, köménymagot, sót, paprikát, sőt még egy tojás is árválkodott a frigóban.

A nagy lehetőség: köménymagos rántottleves tojással. Ez lesz a megmentője. Szegény nagymamája mindig azt hajtogatta, hogy ez erőt ad, háború esetén a katonák mindig ezt ették, mielőtt csatába vonultak.

4.

A hajléktalan idős férfi derűsen baktatott félig telt szatyrával. Elégedetten nézelődött, jól sikerült töltenie az éjszakát, azon a biztonságos helyen senki és semmi nem zavarta. Örvendezve konstataulta, hogy a kukákat itt kiteszik az utcára, amott szemben meg, szelektív gyűjtők is vannak. Visszaváltható üvegeket gyűjtött főleg, de azért mindenhova belenézett, valami használható vagy ehető dolog után kutatva. Száraz vagy szikkadt kenyeret mindig talált. A rendesebb emberek ezt mindig betették nejlonzacskóba, az már igazán utolsó alak, aki a kenyeret csak úgy kidobja. Prézlit házilag ma már nem csinálnak, csak bolti prézli van. Még egy kis pirított prézlit is evett volna, napok óta csak főtt ételre van gusztusa. De ahol főtt ételt osztanak, az nagyon messze van az ő újonnan felfedezett kis hálólhelyétől. Gyalog odajutni nagyon hosszadalmas, a múltkoriban pedig egy szigorú ellenőr a buszról, egy másik meg még a villamosról is leszállította, így vagyunk, itt tartunk, ez van.

Az egyik kukában viszont talált valami érdekeset. Egy átlátszó, de erősebb műanyag zacskóba csomagolta valaki gondosan. Közelebről is megnézte, megforgatta, kinyitotta, megszagolta, hát bizony nem volt az más, mint frissen elkészített, teljesen romlatlan káposztástészta. Az ő egyik kedvenc étele gyermekkor óta. Finoman be is van borsozva. Hát úgy a legjobb, borssal, cukorral. Ha jól emlékszik, egy zacskó alján van is még egy kis kristálycukor a szatyrában. Meg is van. Mert ő nagyon vigyáz rá, hogy megmaradjon, amiye van. (Hányszor kifosztották már, de hányszor, még elmondani is sok volna.) Úgy dönt, meg is eszi mindjárt, rögtön elfogyasztja. Kanállal eszi persze, mert villája az nincs, de kanállal is jó az, ha aki készítette, tudja mi ennek a rendje-módja.

Vajon ki lehet az? És miért tett ki egy rendes adagot a kukába? Mondjuk: nem jött el hozzá, pedig megígérte, az unokája. (Az, hogy csakis idősebb nő lehetett, nem volt kétséges a számára.) Az is lehet, hogy meghalt a férje szegénynek, és ő úgy főz, hogy még a régi mennyiséghez van szokva. Elteszi hát a férje adagját. Rakosgatja, kóstolgatja. Úgy találja, olyan, amilyennek lennie kell. Mit csináljon vele? Kinek adja? A temetőbe nem viheti ki. Beteszi hát, a kukába.

De boldog is az, akinek főtt étel kerül az asztalára! Meg ágya is van, saját külön ágya. Mert az életben szép dolgok is vannak, nemcsak szomorúság. Lám, rám is gondolt valaki, és milyen boldog lenne, ha látná, milyen örömmel lett elfogyasztva a káposztástésztája.

A hajléktalan férfi egy kicsit elszomorodott. Sajnálta az ismeretlen nőt, aki az ő nagy örömét nem láthatta.

Szerelem

1.

Miért nem hagy békén? Miért nem tud nyugton maradni? Kinyomta a telefonját. Legszívesebben a falhoz is vágta volna, ha nem féltene annyira, mert okostelefon, sőt a lehető legokosabb. Rajta okosságban csak a gazdája tesz túl. A huszonnégy éves informatikus és szexbajnok. De fordítva is mondható. Mert a két tudás tulajdonképpen egyenértékű. Egymást gyakran kiségitő.

Hosszasan szemlélődött a tükör előtt, mert ez mindig megnyugtatta. Elégedettséggel töltötte el, erőt merített belőle. A válla széles, a hasa kockás, mert kellőképpen, még időben rágyúrt. A lábai, a combjai meg éppen alkatilag jók. Ebben része volt az apjának is, fontos a genetika. De az is igaz, hogy kora gyermekora óta sokat bicajoztak az apjával.

Mit akar tőle ez a hülye csaj? Miért kell már kora reggel azzal nyaggatni őt, hogy este találkoznak-e? Persze, hogy találkoznak, neki meg pláne nehéz lesz addig kibírni, mert amikor felébredt, éppen azt érezte, hogy most aztán szuperül menne a dolog. Egyáltalán: arról, ami evidens, ami igazán magától értetődő, minek arról beszélni? Még az anyjáiék is jobban megértették ezt, ezért aztán ezt a kis panelt megvették neki. Az anyja még oda is sziszegte, hogy legalább nem fog mindenféle nőcskéket hazahozni.

Nagyon feldúlt volt akkor a mama, ő még el is gondolkozott azon, hogy a fürdőszobáját védi annyira a mindenféle piperecuccaival, vagy az apját egy fiatal nő közelségétől?

Hát izgulj csak, bébi, majd úgy estefelé, amikor minden elintézniavalómmal kész leszek – hajjaj, abból mára túl sok is jutott, a fele éppen elég lenne –, akkor majd kapsz egy esemest. Tudom, hogy akkor már jól be leszel indulva, és nekem is könnyebb lesz, mert nem kell előkészíteni téged. De hogy: „Mi lesz a nyáron?” „Mi lesz jövőre?” Ilyen hülyeségekkel nem fogja hagyni magát gyötörtetni. Meg azt is szokta kérdezgetni: „Ugye ez az ő nagy szerelmük örökké fog tartani?” Még csak az kéne... Már úgyis nagyon elege van belőle, hogy már egy éve annak, hogy csak ezt a csajt kefélgeti. Hát bitangul jó vele a szex, az biztos. De lehet, hogy mással még jobb. Ő még nagyon fiatal, neki még sok mindent ki kell próbálni. De mi van akkor, ha a csaj megunja a várakozást? Á, ez nem történhet meg. Ilyen nincs!

Odaállt a tükör elé egy kicsit forgolódni, vigasztalódni.

2.

Harmincegy és fél éves vagyok, koromhoz képest állítólag elég jól nézek ki és logisztikával, mindenféle szervezéssel foglalkozom. Mostanában meg leginkább menedzser vagyok. Ez azért alakult így, mert a szerelmem énekes, olyan rapper-féle, az ő útját, meg a bandáját is egyengetem, szerepléseket szervezek nekik.

Odakeveredtem egy rendezvény kapcsán hozzájuk egy rajongó ismerősöm révén, és hát mivel olyan volt a szitu, rajongó lettem én is. A szerelmem még csak huszonhárom éves, de már öt éve énekléssel foglalkozik. A köztünk lévő korkülönbséget azzal intézte el, hogy én tényleg nem nézek ki többnek huszonöttnél és ez a két év korkülönbség elhanyagolható. Meg különben is, ő sokkal többet tapasztalt, nagyobb utat tett meg, mint én.

A fellépések, ezek a bumlizások, nagyon fárasztóak. Van, ahol a vendéglátás, kényeztetés nagyon jó, és ezért úgy tűnik, megéri, de a befolyt pénz az kevés, majdnem az egészet elviszi a rezsi. De ha belegondolok, hogy nekem írta a nagy slágerét, amit nemcsak itthon ismernek és imádnak, hanem határainkon túl is, hogy nekem éneklő mindig: „tested a testemen, ez a szerelem, dú-dúúú...”, akkor azt mondhatom, hogy megéri, ezerszer megéri, megéri nagyon.

Az előző kapcsolatomra nem szívesen gondolok vissza. Munkahelyi ismeretség. Ő nő volt, és már egy gyereke is volt. De azt mondta, nem jó az egész, ő ki fog szállni belőle, mert engem választott. Hát, elég sokat vártam erre, míg végül egyszer csak azt hallom, hogy jön a második gyerek náluk. Erre persze már azt mondtam: „Itt a vége. Fuccs.”

Egészen más a mi kapcsolatunk. Mert ez stabil és harmonikus. És ő vetette fel, az én szerelmem, hogy össze kéne házasodnunk. Mikor anyámnak ezt elmondtam, rögtön szívrohamot kapott. „Mi lesz azzal a szép nagy lakással, amit örököltél a nagytól?” Mi lenne? Minden marad a régiben, hiszen ott van az én irodám is, ott a munkahelyem, a próbahelyiség is ott van. Már berendeztük. „Házassági szerződést akarok! – kiabált az anyám. – Nehogy kiforgasson, nehogy megkopaszítson!” Jaj, anyukám, most nem te mérsz férjhez, a főszereplő most én vagyok, és én ezt akarom, hidd el, hogy mindent én irányítok.

3.

Szomszédok vagyunk, és ez benne az egyik jó. Mert ami ezzel kapcsolatos, az csupa jó dolog. Milyen érdekes, hogy már több mint harminc éve ugyanabban a házban lakunk, de csak azóta beszélünk egymással, amióta mindketten megözvegyültünk. Már nem vagyunk egyedül és ez nagyon jó, az is jó, hogy már mindketten nyugdíjasok vagyunk. Én raktáros voltam, a rendérzékem kiváló. Ő meg bérelszámoló volt, jól tudja követni a pénzmozgást, nemzetközi viszonylatban is figyeli a forintot. Összekerültünk hát, szépen, nyugodtan, egyszer csak leültünk egymás mellé és mindent elmeséltünk. Ő hívott át magához, mert a spájzban rögzíteni kellett egy polcot. Egy régi, megrokkant stelázsit. És még a mai konzerves világban is sok szép befőtt volt ott. Meg kellett dicsérjem. Szóba elegyedtünk. Az ő férje is, akárcsak az én feleségem, rákos volt. Ebből a cifra betegségből van ám jó sok. Mindenféle áttétek, műtétek meg besugárzások, hosszú, küzdelmes betegségek ezek, és az is részesül benne, aki segítőként odatársul. De most már a temetőben nyugszanak békében. Ideje, hogy mi is megnyugodjunk.

Szép sírkövet csináltattam a feleségemnek, de még az én nevem is fel van vésve a szürke márványlapra. Ott díszeleg, hogy Balogh Lajos, plusz a születési évszám meg még a kötőjel is arannyal, ami után majd a halálozási évszám következik. Ki van

fizetve, el van rendezve. Mindent én intéztem. Nyugodt vagyok.

Az új páromnak a férje vidéken nyugszik, ott kínálkozott neki pihenőül a családi sírbolt. Ami az új páromat illeti, ő szóratást kér, mert mindent szeret, ami a természethez közel álló. Közjegyzői irata is van erről, és a barátnőinél is van egy példány, hogy biztosan rendben legyen a dolog. Neki gyereke nem volt. Nekem van egy fiam, de ő egy kicsit messze van, Amerikában. De ott is jön-megy, hol itt van, hol meg ott. Egyszer el is mentem hozzá. Kedvesek voltak velem, de nekem sokkal jobb itthon. Itt van kivel beszélgetni, mert most ráérek, azelőtt az ilyesmire nem sok idő volt. Most meg a kedvünk szerint csinálunk valami jó kis programot. Ha orvoshoz kell menni, egymást akkor is elkísérjük. Akkor ott beszélgetünk.

Tegnap például a Városligetben voltunk. Kacsát ettünk és a Vajdahunyadvárnál sétáltunk. De majd a szép, langyos őszi időben a Normafához is felmegyünk. Jókat eszünk és iszunk. Múltkor például még egy helyes kis kerthelyiségbe is beültünk egy pohár sörre. Nem volt olcsó, de kibírtuk. El is tűnődtem aztán, hogy talán még soha nem volt ilyen jó dolgom. Mindent megbeszélünk. Megvitatjuk a dolgokat. Jól körbejárjuk. De olyan is van, hogy az egyik a másik javára enged. És hát, meg kell mondanom, mert ez büszkeséggel tölt el, hogy aki enged, az többnyire ő, nem én vagyok.

Babaprojekt

1.

Hosszabban időzött reggel a tükör előtt. Nagy nap ez a mai: a tizenötödik érettségi találkozására készülődött. Újra meg újra végigfuttatta magában, mit fog elmondani sikeres pályakezdéséről, a külföldön töltött évekről. Úgy érezte (a sokadik átgondolás után), hogy amit elmond majd, az kellően impozáns lesz, és ő, akit osztálytársai soha nem tartottak valami nagyra, ki fog emelkedni a többiek közül.

És ami szintén nem elhanyagolható: korához képest nagyon is jól néz ki. Ez centikben és kilókban mérve is igazolható. Az aerobic, az úzás, a futás rendszeressége megtette a magáét.

És amit felvesz (ezt is hosszú, gondolataiban és a valóságban is ruhapróbák előzték meg), az is elképesztő, megcsodálható lesz. Ruhatarát ezért csakis külföldön vásárolt darabokból állította össze.

Szerencsére nem az iskolában lesz a találkozó, hanem egy jó nevű étterem különtermében. A tízéves találkozón még sokan feszengtek és nevetgéltek, mert az egykori osztályteremben gyűltek össze, és a drága Magdi néni, aki az osztályfőnökük volt, névsort olvasott és feleltetett. Persze ebben is megvolt a jópofaság, de mivel Magdi néni már nincs meg, ő már tavaly elment, be sem mennek az iskolába, uccu, egyenesen az étterembe mennek.

A patkóalakban felállított asztalsorok mögött sokan, meglepően sokan foglaltak helyet. Az itt felsorakozott férfiak és nők talán már nem is fértek volna el egy osztályteremben.

Pedig hárman még hiányoztak is, egy nő éppen a második gyermekét szülte meg, egy férfi éppen külföldön tartózkodott, ezért csak üdvözetét küldte. Egy másik férfi, aki

viszont már egy ideje Ausztráliában él, az még befuthat a tőle megszokott lelkesedéssel. Mindezt a találkozó szervezője, egyik osztálytársuk, a minden lében kanál Icuka zengte el, tanáros stílusban, mert ő közben tanár lett szegényke.

A nagy kiugrásra készülődő Edit, miközben végigpásztázta tekintetével a jelenlevőket, akiknek ámuló hódolatát be kell, hogy söpörje, egy valakit nagyon keresett a tekintetével, akiről azt mondták, hogy jön, biztosan jön, csak késni fog persze.

Lajos, Lali, akit nagyon várt Edit, akit magában néha Loisknak nevezett, be is futott, ő volt az utolsó, aki megérkezett. Aztán, amikor leült, éppen Edittel szemben, belekezdett viszontagságos útjának elmesélésébe. De ő leküzd minden útakadályt. Vidéki fiú volt, messziről jött, szülőfalujából, amely azóta városi rangra emelkedett. Anyai nagyanyja lakott annak idején a fővárosban, így a gimnáziumi éveit nála töltötte. Éppoly vidám volt, mint mindig, mosolygott (szép, egészséges fogai voltak), olykor még kacsingatott is, hogy huncutságát kifejezze.

Rögtön nagyon is oldott hangulatba kerültek. A különböző pályaívek felsorolására nem is került szó, mindenki egyszerre beszélt nagy nevetgélések közepette. Edit nagy magánszámának előadásáról ilyen körülmények között szó sem lehetett. Ami szóba került, ami hangsúlyos volt, az kinek-kinek a magánélete, családi albumok jártak körbe, gyermekképek a dicsekvő papákkal, mamákkal a háttérben.

Edit teljesen visszahúzódott. Úgy döntött, jobb, ha nem szól egy szót sem. Így is tett. Inkább figyelgetett. Mit is mondhatna nekik? Mondja el, hogy felívelő karrierjének biztosításával éppen most akarnak rátérni a babaprojektre, mivel élettársa is elérte a megfelelő szintet karrierépítésben? Már hat éve élnek együtt összehangolódva és néhány hónapja már teljesen a babaprojektre koncentrálnak, a peteérés optimális időpontját kijelölve. Eddig még sajnos nem jött össze a dolog. Pedig a biológiai óra már nagyon ketyeg, Edit erre magát minden nap figyelmeztette.

Most, mert feltétlenül jól akarta érezni magát, a vicces Lalit figyelte. Akkoriban, az érettségi környékén, valahogy nagyon összemelegedtek. A táncos multságok idején sokat csókolóztak, de tovább már nem mentek. Aztán a fiú visszament vidékre, úgy döntött, inkább hazamegy és keres majd egy közeli egyetemet. Megtalálta-e, elvégezte-e? Jó lenne megtudni, mert Lajos a tizedik találkozóra nem jött el. Most is éppen a gyerekeiről mesél vidám történeteket. Három fia van, szóba jött egy negyedik gyerek is, de mivel (ezt a felesége panasolta el), nincs semmi biztosíték arra, hogy végre egy kislány szülessen, a negyedikbe ezért nem is fognak bele.

Edit a továbbiakban már csak abban reménykedett, hogy legalább az öltözködésével felhívja magára a figyelmet. Nemhiába, mert a nők közül többen is érdeklődtek, hogy ezt vagy azt a cuccot hol vette, még azt is megjegyezte valaki, de a többiek is megerősítették: remekül néz ki, akár tíz évet is letagadhat.

És sokat ettek és sokat ittak is, de nem maradtak sokáig, rövidesen kiürült a terem. Taxit rendeltek többen, volt, akiért a házastársa jött el.

Editnek csakis a taxi maradt, mert élete párja éppen egy háromnapos külföldi konferenciára ment el.

– Hát te? – kérdezte Lajost.

– Hát, én... A kocsiba most nem ülhetek be. Betartok én minden szabályt, amit csak kell.

– Hívunk egy taxit és eljössz hozzám – javasolta Edit.

– Koszi, az éppen jó lesz – Lajos megnyugodva gondolt arra, hogy az étteremnek külön parkolója van, meg biztonsági őre.

Már a taxiban csókolózni kezdtek, és alig várták, hogy végre megérkezzenek. Rögtön egymásnak is estek, és csak az első együttlét után szólaltak meg.

– Hát – mondta Edit, egy kicsit szabadkozva –, ez úgy látszik, benne volt a levegőben. Már úgy értem, hogy régen, illetve régóta... – egyre zavartabb lett.

– Szerintem is – mosolygott Lajos. – Most legalább kitettük a pontot a végire. Na, nem úgy gondoltam – tette hozzá a nő szemébe nézve, már az újabb menetre készülődve.

Másnap reggel aztán el is ment szerencsére, mert Edit élettársa rövidesen megérkezett, és nagy boldogan a kint elért sikereiről számolt be.

Rövidesen még nagyobb lett az örömük, amikor pozitív lett a terhességi teszt. Hát igen, az a jó, az a tuti, ha terv szerint él az ember.

Már a baba nemének kiderültét várták, de a kismama biztos volt benne, hogy fia lesz. A kispapa is büszke volt és nagyon örült ennek. Már nem is kerestek mást, csak fiúneveket.

2.

Hát igen, megkereste és megtalálta. Lehet, hogy éppen a Facebooknak köszönhetően. Bár ez a megtalálhatósági igény benne is egyre növekedett, ahogy öregedett. Ezért megtartotta a vonalas telefonját is, meg továbbra is benne maradt a telefonkönyvben.

És ki hívta őt fel reggel? Ha hiszik, ha nem, ő volt az, az ő Amerikában élő nagy szerelme. Igen, az a bizonyos nagy híresség, Hollywood egyik producere. Itt forgattak persze, nem miatta utazott ide, de megtalálta őt, mert nagyon kereste. Pedig már új lakásban él, idősödő mivoltának megfelelően, egy kisebbikben. A régít a fiának tartott unokaöccse örökölte meg.

Szóval, bejelentkezett a hetvenedik évéhez közeledő szépfiú, és aggodalommal a hangjában megkérdezte, hogy feljöhet-e.

Mit lehet erre mondani? „Hát persze, örülök, gyere!”

De egy darabig még ott állt a kis asztalkára visszahelyezett telefon mellett. Buksi, aki éppen ott hevert a kedvenc szőnyegén mellette, felemelte a fejét és ránézett hűséges, barna kutyaszemeivel.

Igen, a kutyák mindent megéreznek és megértenek.

Hát jöjjön, ha jönni akar, az ő korukban már nem szabad elhalasztani semmit sem.

Jött is, beállított, ahogy megbeszélték, délután ötre. „Ötórai teára jön hozzám!” Egy kicsit keringőzött is, mert a fontos mondatot többször is elénekelte. Buksi is feltápáskodott, először csak farkcsóválva figyelt, aztán a maga módján, kiflivé görbülve, ő is keringőzni kezdett.

Teát adok – határozta el az idős asszony –, meg mindenféle édességet.

A pontosan érkezett vendég elegáns volt és virágot is hozott. Egy több, virágzó orchideaággal büszkélkedő cserepet.

– Hogy vagy? – kérdezték egyszerre.

Leültek egymással szemben. Úgy tűnt, a másik látványával nagyon meg voltak elégedve.

– Teát vagy kávét? – kérdezte a vendéglátó.

A férfi hosszan elgondolkozott. Végigjártatta szemét a barátságos kis otthonon és

csak ezután szólalt meg. – Teát kérek.

– Zöldet? – állt fel a nő.

A férfi intett, hogy igen.

– Hát, mi szél hozott erre? – kérdezte a nő, a legszebb porcelánjait az asztalra helyezve.

– Nem titok: a szokásos, az újságok is megírták, hogy itt fogunk forgatni. Talán te is olvastad...

A nő bólintott: – Persze.

– Sokat gondoltam rád, és egyre többet – kezdte a férfi. – Mindig is az volt a leghőbb vágyam, hogy gyerekünk legyen.

– Én is gondoltam rád, és engem is ugyanez a vágy éltetett. Tudod, kétszer is férjhez mentem, meg volt több hosszabb kapcsolatom is, de nem tudtam volna elképzelni, hogy nekik, bármelyiküknek szüljek gyereket.

Egy kicsit hallgattak, elmerengtek régi szeretetteljes napjaikon, amikor végül a férfinak be kellett vallania, hogy nem tud lefeküdni nővel.

A nő (akkor még fiatal lány) mindenre számított, csak erre nem. Egész életében mégiscsak reménykedett.

A csendet ismét a férfi törte meg. A kezelőgombjait, ezeket az aranyba foglalt smaragdokat forgatta. Esedezve nézett a nőre.

– Volt egy nagy szerelmem, ezt tudnod kell. Egy csodálatosan szép görög fiú, egy tökéletes szobor, egy isten... Sok mindent feláldoztam érte, egy ideig együtt is éltünk, de én végig tudtam, hogy megcsal engem és el is fog hagyni rövidesen. Annyira körülrajongott volt, hogy még az az anyagi biztonság sem érdekelte, amit nyújtottam neki. Neki, akinek egyébként nem volt semmije sem. Igazi prosti volt ő, pénzt csak ezzel kereshetett. De gyereket csak tőled akartam mindig, azt akartam, hogy a gyermekemnek igazi szerető anyja és apja legyen. Ha már ebben nekem nem volt részem. És úgy tudom, neked sem.

– így igaz – a nő gondolataiba temetkezett.

Próbálkozhattak volna mesterséges megtermékenyítéssel, ám ez még akkoriban nem volt annyira elfogadott, de a fiú mindenképpen külföldre akart menni, karriere céljából is, meg nemi irányultságának leleplezésétől félve is jobbnak látta ezt.

– Most már nem mozgat más, csak az, hogy szerethesek és engem is szeressenek – tétova tekintetével a nőt vizslatta.

Buksi kutya ott sündörgött a közelükben, vágyakozva nézte az asztalon sorakozó csemegéket.

A csokiféléket nagyon szerette. A nő adott is neki egyet gyorsan.

– Szereted? – kérdezte a férfi.

– Igen, ő az én kicsi fiam. Gyere mamához – a kutya fejét simogatta, az meg kéjesen tűrte, minden jóhoz hozzá volt szoktatva.

A férfi elhatározta, hogy ezt a szeretetre méltó, anyának termelt nőt támogatni fogja. Óvatosan, mintegy könyvjelzőként a kanapén heverő könyvbe belecsúsztatott egy nagyobb összegre kitöltött csekket. A támogatást a továbbiakban is megismétli majd. Ők nem nélkülözhetnek. Sem ez a csodálatos anya, sem az ő bánatos szemű kislánya. Ők nagyon is megérdemlik ezt.

Türelem

1.

Az idősödő férfi, ma már nyugdíjas, minden reggel kilenc órakor útra kelt az előző napon kigondolt helyre, de családja soha nem tudta meg, hogy hova.

Mérnök lévén leggyakrabban a műszaki áruházakat kereste fel, ahol megszemlélve a készletet, egyes darabokat felháborodott bírálatban részesített. Ez többnyire kielégítette. Felesége dolgozott még, méghozzá orvosként, ezért ebédidőben csak akkor ment haza, ha otthon volt a felesége, ha már el kellett mennie, akkor inkább kihagyta az ebédet. Ha nagyon éhes volt, akkor bekapott valamit itt-ott. Többnyire hentesboltokban evett valamiféle kolbászfélét mustárral, kenyérral.

Száműzöttségének, bolyongásainak legfőbb oka, hogy egy ideje náluk lakott az anyósa. Szegény mama nagyon megbetegedett, leesett a lábáról, ahogy mondani szokták, de nem csak úgy átvitt értelemben. Esései miatt gyakran kellett bevinni a kórházba, meg más miatt is, elsősorban a cukra miatt. Hát, szállította őt szorgalmasan, meg ha úgy jött ki a lépés, hogy nem tudott bemenni hozzá a felesége, akkor látogatta is, ha arra volt megbízása, akkor még az orvosokat is felkereste érdeklődve. Azt készségesen belátta, bár magában ijedezett is, hogy ez az öregség, ez az élet, így van kialakítva. Egy valami volt, amit nem tudott elviselni, és ez az öregasszony kutyája.

Elkényeztetett kutya volt rettenetesen, az anyósa imádta. Mindent megengedett neki, még azt is, hogy odapiszkítson a szobába. Miután már nem tudott lejárni az utcára, ők magukhoz vették őket, de nem tudták elfogadni, hogy így alakult a kutya szokása. Ők szerencsére kertes házban laktak, kutyájuk is volt, egy intelligens labrador, de hiába tették ki az anyós kiskutyáját a kertbe, sehogyan sem jött ki egymással a két kutya.

Ez volt, ami elűzte otthonról, ezt már nem bírta.

A felesége és a lánya takarították a mama szobáját, eltüntetve a kutyapiszkokat. Ők kibírták valahogy, de ő sehogy sem bírta. El is panaszolta ezt egy barátjának. A barát megértően a vállára tette a kezét és mélyen a szemébe nézve azt mondta: – Mi az, hogy nem bírod? Mindent ki lehet bírni. Türelem.

– Ezt mondta és mintha kacsintott volna is hozzá.

– A türelem rózsát terem, az idő mindent megold.

Ezután határozta el, hogy foglalkozni fog az anyós kiskutyájával. De a kutya nem akart tőle elfogadni semmit. Rá se hederített, elfordította a fejét, de olyan is volt, hogy nyüszített vagy morgott. Egyik nap, amikor szemügyre vette a kopott szőrű, kövér kutyát, megállapította, hogy nem jó neki ez a mozgásszegény életmód, ezért kiviszi a kertbe magával. Ott volt kint a labda is, amikor a kezébe vette, az ő kutyája már lelkesen vigyorgott. Rendszeresen szokott labdázni a labradorjával. De a kövér, öreg kutya nem kapcsolódott be a játékba. Egy darabig unottan nézte őket, aztán bemászott szunyókálni a nagy kutya házába.

A férfi arra a következtetésre jutott, hogy el kell vinnie a kutyust az állatorvoshoz: beteg ez a kutya.

Az állatorvos rápillantva a mama kedvencére, ezt mondta: – Az egyetlen megoldás, ha elaltatjuk. Ugye ezt akarja?

A férfi bólintott, most jött rá, hogy tulajdonképpen ezt akarta.

Félve ment haza, mert tudta, hogy reklamálni fog a mama. Ahogy benézett az anyósához, az rögtön rátámadt: – Kivitted Fifikét a kertbe, de még nem jött haza!

– Talán elkóborolt valahová, elvégre kan kutya.

– Nem kóborolt az el, ő nem olyan.

– Hát, maga tudja. Ha nem jön meg időre, akkor keresni fogjuk.

Eltelt két nap. Az anyós vallatóra fogta a vejét: – Nem kerested, mi? Ez vagy te! Egy lusta kutya!

– Hát írhatnánk olyan hirdetéseket, aztán majd kiragaszthatom ide-oda.

Az öregasszony nem felelt, de másnap reggel utcai ruhába öltözve jelent meg a reggelinél.

– Elmegyek, megkeresem – jelentette ki határozottan.

– De mama! – kiáltották kórusban.

– Ebbe nem tűnök beleszólást – erősködött az öregasszony. – Meg tudom találni, már tudom is, hogy hol van.

De nem ment sehová, inkább ledőlt egy kicsit, mert úgy érezte, fáradt. El is aludt rögtön és közben meghalt.

2.

Még csak hét óra volt, de már fel is öltöztem, már ki is csinosítottam magam, hogy munkába induljak. Csak még egy kicsit készülődtem, ezt-azt beraktam még a táskámba és közben kidolgoztam aznapi leselkedési programomat. Úgy döntöttem, hogy ma a munkahelye előtt lesem meg. Tegnap sikerült a konyhából megpillantanom, amint elsuhant az ablakom előtt. Elgondolkozó volt az arca. No, ez rendben van. Gondolkozzál csak!

De majd, amikor kijössz a munkából a kollegáiddal vagy holmi csinibabákkal, akkor majd meglátjuk, mi van.

Az a helyzet, hogy jó fél évig tartott köztünk a dolog, közben lezajlott a válása. Jól megvoltunk egymással. Na és pont akkor, amikor szabad ember lett, akkor egyszerre csak azt mondta: – Ne haragudj, nem jövök többet, holnap már otthon maradok.

(Hát ez az otthon neki a mi házukban, a szomszéd, üres lakásban?)

Aztán még azt is hozzátette, mélyen a szemembe nézve: – Gondolkodnom kell.

Hát gondolkozzál csak. Ezt meg én mondom. De hogy akkor is kimondtam volna, arra már nem emlékszem, annyira fel voltam indulva.

Mit kell ezen gondolkozni? Szerintem minden meg lett oldva. Ő a gyerekeket magának akarta, mert a felesége egy ribanc (igaz, hogy nála sokkal fiatalabb, még el se érte a harmincat), aki képes volt őt megcsalni, az nem lehet a gyerekeinek az anyja. De a bíróság úgy ítélkezett, hogy mivel a gyerekei még tíz éven aluliak, jobb, ha az anyjuknál ma radnak. Szóba jött az is, hogy ő megkapja a fiúit, a kislány meg az anyjával marad. De a gyerekek nem akartak elválni egymástól, nagyon sírtak. Végül is abban maradtak, hogy az egyik héten itt, a ma il héten majd ott laknak. (A felesége az új párjával ilt lakott a közelben, állítólag az utcán ismerkedtek meg, látásból már ismerték egymást, könnyen összejöhetett a dolog. Így mesélte el ezt a házukban lakó nyugdíjas pár, ők mindent kifigyelnek, mindent tudnak. Miért mondták volna, ha nem igaz? Nekik semmi hasznuk nincs az egészből. Ők csak a becsapott, megcsalt emberek pártján vannak.)

Mi meg nem az utcán, hanem a gangon futottunk össze. Én nem régóta lakom itt, csak amióta a nagynéném meghalt. Ki hitte volna, hogy én majd egyszer még örökölni is fogok? Amikor beköltöztem, még itt volt a felesége a gyerekekkel, így neki is bemutatkoztam. Az asszony nagyon csinos, és szinte még gyerek, olyan fiatal. A fiúja is ilyesmi, lehet, hogy ők jól megvannak, de a gyerekeknek jó-e ez, azt ki tudja?

Én nem ítélem el őket, én nem vagyok olyan... Bár én is így éltem volna a világot fiatal koromban. De nem. Én mindig olyan megfontolt voltam, és bár ma már nem szeretném, még ma is az vagyok, azért is örültem annyira neki, a velem egykorú férfinak, aki mindig komoly volt, és nagyon korrektül viselkedett az ágyban, jól kijöttünk egymással, csak azt nem tudtam még akkor, hogy ez majd mindig gondolkodni akar.

Most jöttem haza és nagyon elégedett vagyok, mert sikerült meglesnem, amint kijön a munkahelyéről. Egyedül volt és láthatóan nagyon gondolkozott. Hát, lelke rajta. De ha valami kis nőcskével láttam volna, biztos nem hagyom annyiban.

Elhatároztam, hogy rétest sütök holnap és majd nyitva hagyom a konyhaablakomat, hogy amikor hazajön, csapja meg az orrát a jó kis rétes szag.

Már jönnie kellett volna, de nem jött. Ő nem, csak a két gyereke. Egyszerre csak ott voltak és bebámultak a konyhámba: – Nem tetszik tudni, hol van az apukánk? – kérdezte a kislánya. A fiú nyugtalan volt, hátat fordítva, a korlátba kapaszkodva bámult le az udvarba.

– Előbb jöttünk egy kicsit, mert az anyukánknak programja van.

– Ha megígérte, hogy jön, akkor biztosan itt lesz akkorra. Addig is gyertek be, innen is látjuk, amikor megjön majd – mondtam.

A kislánynak nem kellett kétszer mondani, azonnal beperdült és a kitett tepsiben hűlő rétest már meg is simogatta.

Le is ültünk, én felvágtam a rétest (melegen a legfinomabb) és vígan falatoztunk. A gyerekszemek csillogóvá váltak. A fia épp akkor nézett fel az evésből, amikor elhaladt az ablak előtt az apja.

– Itt vagyunk, apu, gyere be, rétes is van!

– Elnézést – mondta az én egykori párom és az órájára nézett. – Én pontos voltam. Na, gyertek szépen, köszönjétek meg a vendéglátást, megyünk haza.

– Ne még – suttogta a kislány, nagyon tömte magába a rétest, a fehérét is meg a pirosat. (A túrosat mondta fehérnek, a meggyeset meg pirosnak.)

A két férfi gyorsan elhúzott onnan, én meg kihasználva az alkalmat, néhány darab rétest egy rózsás kistányérra raktam és a kislány kezébe nyomtam. – Ezt vidd el apukádnak – mondtam.

A kislány szeme kikerekedett. – Ő elment és mégis kap?

– Persze – mondtam –, jó szomszédoknál ez mindig így van.

Másnap, amikor aznapi leskelődési tervemen gondolkoztam, kopogtattak. Nem, nem csöngettek, ezért rögtön tudtam, hogy ő az. – Köszönöm, hogy megvendégelted a gyerekeimet, de ha abban reménykedsz, hogy folytatni fogjuk, akkor tévedsz. Nekem gondolkodnom kell.

Oké, gondolkozzál csak – tudtam, hogy azon tipródik, meg kell a gyerekeknek mutatnia, hogy az apjuknak nincs náluk fontosabb, nincs más az életében, csak ők, nem úgy, mint az anyjuknak.

Még ki is nyitottam neki az ajtót, amikor kitessekeltem.

Másnap valahogy olyan frissen, vidáman ébredtem. Nem is gondoltam ki

leselkedési tervet aznapra. Gondolkozzon csak! Csinálja, amíg bele nem fárad. Még csak negyven évesek vagyunk mind a ketten. Időnk az van.

Nekem türelmem is van.

3.

A szokásos útvonalon vágattam haza, az elgazosodott, parknak szánt részen rohantam ötven négyzetméteres birodalmamba. Hogy milyen nagy kincsnek vagyok birtokában, azt mostanában kezdtem érezni csak, amikor lődörgéseim, munkahely-kereséseim során egyre többször botlottam bele a lakótelepen túli, de végül is a nem messzi erdőben lakozó hajléktalanokba.

Igaz, ami igaz, ők is megpróbáltak összetákolni holmi bungalókat, a kidobott lavórokban, babakádakban mostak, sőt a ruhaszárító köteleken száradó cuccokon még csipeszek is virítottak. Megvoltak valahogy, de nálam azért lecsúszottabbak voltak. Sokszor eszembe jutott, hogy ha ez így megy tovább, még én is eljuthatok oda. A rezsi az nagy gond nekem, a távfűtés marha drága, meg közös költség is, még mindenféle számlák vannak.

– Mondd csak, nagymama, mit mondanál – dűnnyögtem magamban esténként a semmibe bámulva –, ha fizetned kellene a vízért meg a szemétszállításért? Mennyire csodálkoznál, hogy most milyen világ van...

Még én is csodálkozom, pedig csak ötvenhat éves vagyok, alig ötven évvel fiatalabb nálad. Milyen büszke voltál rám, hogy a katonaság letelte után meős lettem egy nagy gyárban, hogy ilyen fiatalon, ilyen felelősségteljes munkám van. De dolgoztam műhelyekben is, sokan kiröhögtek, hogy milyen aggályos vagyok, mennyire törekedtem a pontosságra.

Aztán, egyszer csak szép lassan, mit lassan?, egy-két év alatt felszámolódt az én nagy gyáram. Szélnek eresztettek bennünket. Csak úgy.

Mindenki csinálja úgy, ahogy tudja. Ez van. Az asszony egy darabig jajgatott, ő is gyárban dolgozott, betanított munkás volt, hát nem megszűnt az ő gyáruk is azon nyomban? Hányan jártak így? Ki tudja? Hova lett a magyar ipar? Az asszony meg feldühödött, hogy ő nem fogja nézni a plafont csak úgy magában, ő hazamegy a falujába, majd csak lesz valahogy, téesz már nincs, de kertészkedni lehet. És ő ezt is tudja. Megszokta.

Családunk nem volt. Majd ha meglesznek az alapok... Főleg a feleségem halogatta. Szeretett munkába járni, nők között dolgozott. Nevettek sokat. Elment. Én meg nem mentem utána. Kellett volna? A családjánál kellett volna meghúznunk magunkat. Ők meg – mint a falusiak általában nagyon rátartiak voltak. „Födjük van” – így mondják, meg állataik is vannak. Nekem meg semmim sincs, ők úgy tartják. Én csak egy semmirekellő városi vagyok. De van önálló lakásom, védekeztem én. Kinevettek. Mi az a másfél szoba? Az erkély az nekik semmi, az hogy milyen kilátásom van onnan... Még hogy erkély is van, mit lehet ott termelni? Egykét ládában esetleg teremhet egy kis paradicsom vagy újhagyma.

Hát nem költöztem vidékre, én itt érzem jól magam. Még a nagyszüleim is itt laktak. Nem tudnék megszokni ottan. Egyelőre még akad itt-ott egy kis alkalmi munka.

Egyik gyárbeli haverom összehozott egy kis vendéglőfélet. Egyesek azt mondják, hogy ez csak egy kocsma. Egy másik haverom meg, szerelőműhelyt nyitott az apósa segítségével, ők még hívnak, hívogatnak. De nem vagyok bejelentve munkára... Nem tudom, mi lesz a nyugdíjjal... Nekem még egy pár évem hátra van. Kell, hogy adódjon

nekem is valami komolyabb munka. Pályázom is, ahova csak lehet, mindenhova.

Reménykedem. Ma, amikor hazafelé jöttem, kaptam egy üzenetet. Nem lehet véletlen, hogy elállta az utamat. Egy gyönyörűséges, pompásan virágzó, rügyekkel is dúsan ellátott bogáncsbokor volt az. Le is téptem egy szálat róla. Ennek a története meg az, hogy boldogult legénykoromban kimentünk a focicsapatunkkal Skóciába. Ez meg a szegény skótoknak a dicsőséges nemzeti virága. Hát igazán szegénynek kell lennie annak, aki arra büszke, hogy van bogáncsa. Bogáncsországnak hívják a hazájukat.

Most, hogy én is skót lettem (mert nagyon a fogamhoz kell vernem a garast), még jobban figyelem őket. Régóta harcolnak már a jogaikért és nem adják fel. És ezzel nekem is üzentek. Hát jó érzés nagyon, ha az ember biztató üzenetet kap. Megvidámodik tőle, még ha nem is éri el pontosan azt, amit akart, amit kiszemelt magának. Most hallottam a rádióban, hogy a skótokkal is így van ez valahogy. De egy nagy lépéssel már előbbre vannak. Mert rejtett kincseik azért nekik is vannak. Már tudom is, hogy holnap hova adom be a pályázatomat.

Memória

1.

– Mit keresel? – kérdezte férjétől az asszony.

– Mit, mit... Ha én azt tudnám... – hangzott a válasz.

– Akkor, hogy keressük, hogy találjuk meg? – replikázott a nő.

– Keresünk, keresünk, aztán valamit, lehet, hogy még több mindent is megtalálunk.

– Hol a szemüveged? – szolt rá a férjére a nő. Az ember tanácstalanul álldogált a szoba közepén, két karját reménytelenül lógatva.

– Azt én is szeretném tudni. Várjunk csak. Nem mentem el itthonról régóta. Vagy mégis. Talán kedden vagy szerdán? Te nem emlékszel rá, mama?

– De mégis, merre jártál?

– Merre, merre, rég volt, nem tegnap, ki tudja már azt.

– Megkeresem a szemüvegedet – sóhajtott a asszony. Régi szemüvegvasadász volt. Legutóbb az előszobái fogason találta meg a férje szemüvegét, mert a kintről belépő férjét zavarhatta a bepárasodott üveg, ezért a kalaptartóra tett kalapon csücsült a szemüveg. De megtalálta már a párnája alá téve is, gondosan összehajtva. Vagy az ágy melletti fej közeli részen is a földön. Igaz, hogy járó út nem vezet arra. Az elhelyezés így biztonságos. A legviccesebb az volt, amikor a frizsiderben bukkant rá, a sajtok számára fenntartott részben. Amikor hangosan is firtatni kezdte, hogy ez vagy az hogy kerülhetett oda, kapásból elhangzott a logikus válasz. Amikor a férje kivette a számára eddig ismeretlen sajtot, a maga apró betűs feliratával, le kellett vennie, mert az apró betűs szövegeket szeméhez közel tartva, szemüveg nélkül olvasta. A véceben elhelyezett kis kézmosó tálkájában is ott lapult már egyszer-kétszer, ha fölöslegesnek bizonyult az újságolvasásban.

– Hát megvagy! – hangzott az örömteli kiáltás.

– Nocsak, nocsak – örvendezett az asszony –, mutasd már, mi az?

– Itt van ni – büszkélkedett a férfi, valami picike dolgot tarthatott ott az összecsiptentett ujjával. – Összekerestem érte mindent. Mindent átkutattam, de amikor nem találtam meg, el kellett mennem a boltba és vettem egy dobozzal. Most már van belőle elég, valahol a doboz is megvan. De nagyon örülök, hogy ezt a kicsit itt megtaláltam, mert ez fontos, nagyon hasznos darab – mutatta fel a férfi az icipici kis csavart. – Emlékeztem rá, hogy jó helyre akartam tenni és egy biztos helyre is tettem. És most végre megvan.

– Na és hol találtad meg? – kíváncsiskodott az asszony.

– Beletettem a gyógyszeres dobozomba, az értékmentés biztosítására, a megtalálhatóság biztonságossága munkálkodott az agyamban.

– Hát igen – rebegte az asszony. – Te általában mindig nagyon gondos, körültekintő vagy. Keressünk még tovább valamit? Most nem szívesen forgatnám fel a lakást, lassan ebédidő van, a kedvenc ételedből, ami maradt, meg kéne ennünk ma, mert aztán elfelejtjük és kidobhatjuk, mert megromlott.

– Tőlem akár most is ebédelhetünk, mama – hangzott a vidám válasz. A férfi újra gyönyörködni kezdett az ujjai között tartott pici csavarban.

– Hát jó. – Az asszony is örült ennek a szerencsés vidám fordulatnak, be is tette az ebédjüket melegíteni a mikroba. Ahogy ott álldigált, a mikro percmutatójának haladását vizslatta. És egyszer csak mit látott? Hát, az a fránya szemüveg nem ott pihent a mikro mellett meglapulva? Hát persze, mert a férje a keresés előtt megkávézott. Azért tehetete oda.

2.

– Azon gondolkoztam, mert egyszer csak eszembe jutott – szólt az asszony a férjéhez –, hogy amikor Kenésén nyaraltunk és odajött hozzánk az a Pista, sehogy sem emlékszem, hogy is hívták rendesen, a vezetékneve mi volt. Mondd már, milyen Pista? – Szóval a Pistával nyaraltunk... Melyik Pistával? Annyi Pista van.

– Hát, aki ott volt Kenésén, azt mondta, régi ismerősök vagytok.

– Nem is nyaraltunk Kenésén. Szepezden voltunk meg Keszthelyen, meg még Siófokon is. De Kenésén soha.

– Milyen Pista, istenkém, milyen Pista? A felesége is ott volt, jókat beszélgettünk, nevtünk. Szívesen látnám őket újra.

– Én ugyan nem tudom, hogy milyen Pista. Az élet tele van Pistákkal.

– Hagyjuk – legyintett csüggedten az asszony. – Nem akarok én fárasztani, de egy ideje már baj van a névmemóriámmal. Itt van a nyelvem hegyén, de nem tudom kimondani. A múltkor is megláttam a tévében az egyik kedvenc színésznőmet. Akárhogy is erőlködtem, a neve nem jutott eszembe. Rémlott, hogy valami Margit vagy Anna, de így még az interneten se lehet megkeresni.

– Én tudom, hogy kire gondolsz, de nekem úgy rémlik, Teréznek hívták, akiért úgy odavoltál. Nekem is tetszett, mert helyes kis nő volt.

– Szóval szerinted Teréz... Nem tudom, nem tudom... De olyan azért már előfordult, hogy egyszer csak beugrik a név egy idő múlva, volt olyan is, hogy hetek múlva, de beugrott.

– Megvárjuk, mama – sóhajtott fel a férfi és belelapozott az újságjába. Tudta, hogy a felesége olyat sosem tenne, hogy megzavarja az újságolvasásban.

3.

Este már időben odaültek a tévé elé, hogy megnézzék a híradót. A híradó helyesbítéssel kezdődött, mert valamit rosszul mondtak be tegnap. Ennek pedig súlyos következménye lehet, ha nem javítják ki hamarosan. Rossz helyről informálódtak, úgy az egész tegnapi nagy hír nem igaz, nem úgy igaz. De majd kinyomozzák a bűnöst, addig is türelmet kérnek, de majd pontos információt adnak. Hát jó, ők tudják, ha meg akarják tartani az állásukat, többször is meg kell gondolniuk, mit mondanak. Bár olyan is volt a nyilatkozók között, aki vakmerően szembehazudott. Nna.

A híradó után egy vitaest következett, válogatott szakértőkkel. Hát nagyon belebonyolódtak a vitába, mert az egyik így emlékezett, a másik meg úgy. Érveiket megerősítendő, különböző forrásokra hivatkoztak. Mert ők komoly, nagy tudású emberek voltak, az egyik fejből is képes volt idézni hosszú passzusokat. Egy másik meg a fejét rázta, hogy nem úgy van. Ő más dolgokra hivatkozott. A vitavezető nem szólt közbe, csak egyre furcsább lett az arca. Lehet, hogy ő másképp volt tájékozott.

– Látod? – szólalt meg a nő a férjére pillantva. – Nemcsak mi vagyunk így ezzel, még ezek is, akik mindenre emlékeznek és olyan, de olyan sokat tudnak, még ezek is bajban vannak.

– Én a gyerekkoromra nagyon tisztán emlékszem – mondta a férfi. – Itt van előttem még ma is minden világosan. Látom magam körül a tárgyakat, az otthonunk minden szegét-zugát, emlékszem rá, hogy mit csináltunk és miért mentünk oda, ahova. De aztán egyre inkább olyan sűrű lett minden, a dolgok nagyon egymásba halmozódtak. Összekeveredtek. Egyik elnyomja a másikat. A múltkoriban meg, amikor egy mai kiadású történelmi könyvet lapozgattam, még a fülem is hétfelé állt, hogy a régi dolgok mennyire másképp lettek beállítva, megmagyarázva.

– Hát nekünk azért elég még amennyit tudunk – vélekedett az asszony.

– Szerintem is – hangzott a válasz. – Hál' istennek nekünk már nincs annyi időnk hátra, hogy belezavarodjunk.

– Igazad lehet, papa – nyugtázta az asszony, de ebben azért nem volt olyan biztos.

ISBN 978-963-12-5219-4

ISSN 0866-4420

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Striker Judit

2016 Badó Stúdió & Print Bt.

Felelős vezető Badóné Szebeni Zsuzsanna

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság